

SLOVENSKA POSLANICA OB SVETOVNEM DNEVU GLEDALIŠČA

Gledališče noče predstave, hoče dogodek.

Noče predstavljati, hoče biti. Scela navzoče. Do kraja prisotno.

Hoče se dogoditi tukaj in zdaj, v krhkem in praznem in krutem presečišču med odrom in avditorijem, v absolutnem sedanjiku.

Noče ponavljanja in predvidljivosti; noče moraliziranja, noče pridige. Prezira novo, ki je novo zgolj zaradi novega.

Želi si negotovosti, nepredvidljivosti, nevarnosti.

Hoče zapeljevati in odbijati. Božati in mrcvariti. Dolgočasiti in čarati. In pogosto vse to hkrati.

Gledališče hoče, da na iste, znane in poznane reči pogledamo drugače.

Obsedeno je z ljubeznijo, smrtjo, samoto, strahom, posameznikom in skupnostjo. In z vsemi kombinacijami. In neskončnimi variacijami.

Gledališče ve, da nobena variacija ni prava, ni končna in ni dokončna. A hkrati ve, da je konec prav takrat, ko gre za lažno kombinacijo, za prikrit posnetek, za preračunljivo variacijo.

Predvsem pa ve, kdaj smo skupaj. In kdaj vsak zase.

Jaz sem režiser, ker so igralci. Sem moški, ker imam ženo. Oče, ker sta Pipa in Jakob. Profesor, ker so študentje. Mlad, ker sta Mile Korun in Dušan Jovanović. Star, ker so Nina Ivanišin, Maruša Majer in Aljaž Jovanović. Debel, ker je Matej Puc. Visok, ker je Bojan Emeršič. Neumen, ker je toliko pametnejših. Pameten, ker nisem najneumnejši. Ateist, ker so verujoči. Slovenec, ker so Francozi, Čilenci in Sirci. Sem zgolj v odnosu. Sem vsota odnosov. Sam sem nič.

Pod povečevalnim steklom gledališča – ker v gledališču je vse malo veliko – je moj nič še bolj ničev, če se čvrsto ne vpnem v mrežo odnosov. Ko zlorabljam oder za to, da kažem sebe. Ko, kadar sem gledalec, sedim v parterju, ker se spodobi.

Mestni trg 17, Ljubljana

www.zdus.si

info@zdus.si

Gledališče me hoče celega, z vsem, kar sem; gledališče ne dela razlik, ne sodi, ne moralizira. Gledališče hoče, da hočem, da hočem zares. Hoče pa tudi, da se prepustim, da se skorajda razblinim. Da sem torej do kraja jaz in hkrati tudi nekak nejaz, ki je ti in je on in je vi.

Ko se je predavnimi časi v človeku pojavila razpoka in še kasneje postala praznina, se je rodilo gledališče; ki nam velikodušno ponuja svojo praznino – prazen prostor, gledališki oder –, da bi se srečevali in se srečali in ga polnili. In včasih, ko postane predstava dogodek, tudi napolnili.

Jernej Lorenci

Mestni trg 17, Ljubljana

www.zdus.si

info@zdus.si